

אף ראייה האמורה לגבוה היא בזבחים, ולא בעופות ולא במנחות.

וממשיכה ומפרשת הברייתא:

ומה הם זבחים? בהכרח, שהמדובר בעולות!

אתה אומר עולות, או אינו אלא שלמים?

תשובתך: ודין הוא, שמדובר דוקא בעולות:

נאמרה חגיגה לצורך הדיוט, ונאמרה ראייה לצורך גבוה, שהרי אמרה תורה: ולא יראו "פני" ריקם, ומשמע, לצרכי אני מבקש שתביאו קרבן [רש"י].

מה חגיגה האמורה להדיוט הרי הוא חוגג בראוי לו, שהרי החגיגה היא שלמים, הנאכלים לבעלים.

אף ראייה האמורה לגבוה בראוי לו, שיעלנה כליל לשם ה'.

וכן בדין שיביא עולה שכולה כליל לה':

כדי שלא יהא שולחנך מלא בחג בכל מיני מטעמים, ושולחן רבך — הקב"ה — ריקם.

הרי למדנו שאסור להיראות ריקם, ותיקשי לרבי יוחנן.⁽⁶⁾

אמר השיב ליה רבי יוחנן לריש לקיש: הברייתא מדברת בעיקר הרגל, שאז גם לדעתי חייב להראות בקרבן.

עוד איתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן, מהא דתניא:

רבי יוסי ברבי יהודה אומר: שלש רגלים פעמים בשנה נצטוו ישראל לעלות ברגל: בחג המצות, ובחג השבועות, ובחג הסוכות.

ואין נראין כשהם חצאין [מפרש לה לקמן], משום שנאמר: "כל" זכורך.

ואין נראין כשהם ריקנים בלא קרבן, משום שנאמר: ולא יראו פני ריקם.

ותיקשי מהאי ברייתא לרבי יוחנן, שהרי למדנו שאין נראין ריקנין?!

אמר השיב ליה רבי יוחנן לריש לקיש: גם ברייתא זו מדברת בעיקר הרגל.

ועתה, איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש:

הרי כתיב: "יראה" [בחיריק] כל זכורך, ומשמע יראה את ה', וקרינן: "יראה" [בצירי] כל זכורך, ומשמע ה' יראה אותו, ודורשים אנו את המסורת והמקרא כאחד, ללמדך: מה אני רואה אתכם בחנפ, אף אתם רואים אותי בחנפ.

ומכאן, שיש פעמים שאין חייבים להביא קרבן, ותיקשי לריש לקיש שאמר כל פעם שמתראה מביא עמו קרבן.

ומכח קושיא זו, מפרשת הגמרא את מחלוקתם באופן אחר:

שאכילת כהנים את שיירי המנחה חשובה כהקטרה על גבי המזבח, ניחא בפשיטות.

6. כתב רבינו עקיבא איגר: לא זכיתי להבין מה נזכר בברייתא יותר מהקרא "לא יראו פני ריקם",

ובאה הברייתא לפרש מהו "ריקם". ואם כן, אם מגופה דקרא ליכא קושיא, גם מהברייתא אין קושיא, ומה הוספת קושיא מהברייתא יותר מהקרא עצמו?! ולא יישב את הקושיא.